

¡Quin horror!

S'acaba d'estrenar aquests dies al Victòria de Barcelona. Mentrestant, a les pantalles ens n'ha arribat la versió original hollywoodiana, «remake» d'un Corman pansit dels cinquanta. Parlem ara amb la planta.

C. Ferrando/M. Sarrias

Xavier Calderer és el protagonista de *La Botiga dels Horrors*, obra acabada d'estrenar al Victòria. Fa de planta. És el «motor» de la devoradora i carnívora estrella de l'espectacle. Manejar l'estranya espècie vegetal li ha costat tres mesos d'entrenaments. Tot un acte d'amor a la naturalesa, per acabar engolint-se tots els actors de l'espectacle. De petit, a l'escola, no va fer d'arbre, li van donar el paper de ratolí.

—*Com et sents sent-ne el protagonista invisible?*

—Tot i que és un treball anònim, em sento molt present quan els actors em parlen o canten amb mi. No m'imagino que parlen a un trasto de poliester, goma i pintura, sinó a mi, una mica maquillat... això sí. La planta es porta molt bé. Jo sóc el seu motor; després, hi ha l'ànima i la veu, que és en Constantino Romero. Un dia va ser divertit, perquè estava cantant i, a mitja cançó, es va desconnectar el micro i no vaig sentir res. Vaig tancar la boca i la música sonant... La planta semblava totalment desconcertada. A més, allà dins no veig res.

—*Com et col·loques dins la planta?*

—N'hi ha quatre. A la més gran, que

és on estic més estona, em situo a dins totalment amb una cadireta assegut i amb un cinturó de seguretat al voltant de la cintura. Al principi era terrible, perquè hi sóc durant tota la segona part, i l'espai no supera el metre quadrat. Estic vint minuts immòbil, hi ha quatre escenes que estic allà sense fer res, aguantant 70 kg a sobre.

—*Com t'has preparat per a poder treballar?*

—Jo em pensava que m'aprimaria molt. Vaig haver de fer un entrenament molt fort, cada dia corria pel Tibidabo i feia peses. La gent em preguntava si feia culturisme, però jo treballava la resistència. Perquè, al principi, era una bogeria, entrava dins, em movia dos minuts i tornava a sortir i deia: ¡steu bojos!

—*Com ha estat treballar amb l'equip del Victòria?*

—¡Fabulós!... Bozzo és un director que té les coses molt clares. Quan veia que una escena no funcionava, la canviava ràpidament. M'ha agradat molt treballar amb ell.

El treball de la planta era una cosa molt específica, va venir fins i tot el manipulador francès a donar instruccions respecte a la manipulació, la vam ajustar i ara té un rendiment d'un noranta per cent, l'has de saber tractar.

Joan Lluís Bozzo, director de «La botiga».

Lluís Travena, dels Comediants, l'ha construït i la veritat és que té una gran mobilitat. I amb tots els altres actors... divertidíssim.

—*Tu vas participar en el muntatge del Romeo i Julieta, de l'Esteve Polls, ¿per quin tipus de teatre t'inclinaries?*

—La diferència és clara, *La Botiga dels Horrors* és un producte americà, un musical esplendorós. Cada escena té un ritme trepidant, es combinen escenes còmiques, melodramàtiques, es canta... *Romeo i Julieta*, és un clàssic. A mi, personalment, m'agrada el teatre d'avantguarda, però n'hi ha d'haver per a tots els gustos.

—*¿Crea hàbit això de mossegar?*

—Quan arribo a casa, ja m'ho diuen: ¡Compte!... Em donen bistecs... i vaig veient que cada vegada m'agrada més la carn... crua. Últimament noto unes estranyes sensacions a la pell...

—*¿Penses que la fagocitosis és l'acte suprem d'amor?*

—Com ho expressaria... depèn de l'espècie que vagi a parar a les mandíbules. Les mosques són més apetitives que els mosquits.

—*¿Quins projectes tens?*

—Ara, *La Botiga*. Jo no sóc actor, sóc mim. He fet pantomima, acrobàcia, tècniques de circ... Tot menys fer un art dramàtic, que en principi no m'interessa. Estic en un grup fent infantil, coses experimentals. De fet, el que m'interessa és la pantomima còmica.

—*¿Alguna cosa més?*

—Sí, molt de compte amb els hivernacles. □

